

Daniels bok – nummer etthundrafemtio

Avslöjandet av de tre änglalika beröringarna i Daniels syn: en profetisk uppenbarelse

Jeff Pippenger

2024-03-26

I det tionde kapitlet blir Daniel berörd tre gånger, och dessa tre beröringar motsvarar de tre gånger då Daniel personligen erfar ”mareh”, synen. Den första och den sista uppenbarelsen var av Gabriel, budbäraren för Jesu Kristi uppenbarelse. Gabriel är den som tar budskapet från Kristus, vilket gavs honom av Fadern, och överbringar det till profeten, som skall sända det till församlingarna.

Men jag skall låta dig få veta det som är upptecknat i sanningens skrift; och det finns ingen som står mig bi i dessa ting utom Mikael, er furste. Daniel 10:21.

Gabriel vet att han är en skapad varelse, och därför sade han utan omsvep till Johannes i Uppenbarelsesboken att denne inte skulle tillbe honom.

Och jag föll ner för hans fötter för att tillbe honom. Men han sade till mig: Se till att du inte gör det! Jag är din medtjänare och en av dina bröder, de som har Jesu vittnesbörd. Tillbe Gud! Ty Jesu vittnesbörd är profetians ande. Uppenbarelsesboken 19:10.

Den som studerar profetian bör därför förstå att orsaken till att Gabriel säger att det inte finns någon över honom i samband med det som ”är upptecknat i sanningens skrift” har ett särskilt profetiskt syfte. När han framhåller det faktum att endast Kristus förstår Skrifterna bättre än han själv, identifierar han Kristus som ”Mikael, er furste”. Men Mikael är inte bara en furste, han är ärkeängeln.

Men ärkeängeln Mikael vågade inte, när han tvistade med djävulen och stridde om Moses kropp, framföra någon smädande anklagelse mot honom, utan sade: Herren näpse dig. Judas 7.

Alla tre beröringarna är därför änglaberöringar, och de tre gånger Daniel upplever ”mareh”, synen, är den änglalik. Den tredje gången Daniel berörs sker det för att han ska styrkas, ty tidigare, vid den andra beröringen, förlorade han sin kraft.

Då kom åter en som liknade en människa och rörde vid mig, och han styrkte mig, och sade: O du högt älskade man, frukta inte; frid vare med dig, var stark, ja, var stark. Och när han hade talat till mig, blev jag styrkt och sade: Min herre må tala, ty du har styrkt mig. Då sade han: Förstår du varför jag har kommit till dig? Och nu skall jag vända tillbaka för att kämpa mot fursten över Persien; och när jag drar bort, se, då skall fursten över Grekland komma. Daniel 10:18–20.

Gabriel påminner Daniel om att han hade ”kommit för att ge” Daniel ”förstånd om vad som skall vederfaras ditt folk i kommande dagar”, när han frågade Daniel: ”Vet du varför jag har kommit till dig?” I överensstämmelse med det han hade undervisat Daniel om beträffande de sista dagarna, säger Gabriel därefter att han skulle ”vända tillbaka för att strida mot fursten över Persien; och när

jag drar bort, se, då skall fursten över Grekland komma.” Därefter inleder han det profetiska framställningen i kapitel elva, som beskriver vad som vederfar de etthundrafyrtiofyra tusen i de sista dagarna. Denna profetiska framställning är insatt i sammanhanget av striden med ”fursten över Persien” och ”fursten över Grekland”.

Den faktiska historien mellan Koresh den store och Alexander den store omfattade mer än två hundra år. Men i den stora jordbävningen i Uppenbarelseboken kapitel elva är de slutliga rörelserna snabba, och så snart det sjätte riket har erövrats av den falska kungen i norr, samtycker det sjunde riket, de tio kungarna, representerade av Grekland, omedelbart till att ge sitt rike åt vilddjuret.

På ett plan används synen ”mareh” sju gånger i Daniels tionde kapitel. Vi har betraktat fyra av dessa sju tillfällen och fastställt att den första hänvisningen är att Daniel anger att han före Cyrus’ tredje år förstod synen. I de följande tre hänvisningarna identifierar de tre beröringarna i varje syn Daniels erfarenhet när han vaknar upp ur de tjugo dagarnas sorg. Hans uppvaknande till väckelse är uppbyggt enligt den trefaldiga processen i det eviga evangeliet, och de tre stegen representeras av änglar, även om steg nummer två är ärkeängeln Mikael, han som uppväckte Mose ur döden och upptog honom till himlen.

De tre andra gånger ordet ”syn” förekommer i kapitel tio är det inte ”mareh”, utan ”marah”. ”Marah” är femininumformen av ”mareh”. Det betyder en syn och, i kausativ bemärkelse, en ”spegel” eller ”spegelyta”. Nyckeln till dess definition är att den är ”kausativ”. Det är synen av ”uppenbarelsen”, men den skiljer sig genom sitt genus och identifierar därmed ett annat profetiskt budskap. Såsom dess definition antyder ”spegeln” att de som ser synen ser någon form av återspeglning. Detta är den del av ordet som är ”kausativ”. Definitionen av ett kausativt ord i sammanhanget av ”marah” är djupgående.

Termen ”kausativ” hänför sig till begreppet kausalitet eller handlingen att förorsaka att något sker. Inom lingvistik, särskilt i verbmorfologin, är den kausativa formen en grammatisk konstruktion som anger att subjektet till ett verb får en annan person eller sak att utföra den handling som verbet beskriver. Till exempel blir verbet ”to read” i engelskan kausativt när man säger ”to make someone read”. Här får subjektet en annan person att utföra läsandets handling.

Den kausativa formen anger att subjektet bär ansvaret för att åstadkomma den handling som beskrivs av verbet. ”Kausativ” avser det sätt på vilket en handling eller händelse förorsakas att inträffa. De tre gånger Daniel använder det hebreiska ordet ”marah” medför den syn som betraktas att betraktaren förvandlas till bilden av det som han skådar.

Och på tjugofjärde dagen i den första månaden, när jag var vid stranden av den stora floden, som är Hiddekel, lyfte jag mina ögon och såg, och se, där var en man klädd i linnekläder, och hans länder var omgjordade med guld från Ufas. Hans kropp var som krysolit, och hans ansikte såsom blixstens sken (mareh), och hans ögon såsom eldslågor, och hans armar och hans fötter till färgen såsom blankpolerad koppar, och ljudet av hans ord såsom ljudet av en stor skara. Och jag, Daniel, såg ensam synen (marah); männen som var med mig såg inte synen (marah), men en stark bävan föll över dem, så att de flydde och gömde sig. Därför blev jag lämnad

ensam och såg denna stora syn (marah), och ingen kraft blev kvar i mig; ty min ansiktsfärg förvandlades på mig till dödlig blekhet, och jag behöll ingen kraft. Men jag hörde ljudet av hans ord, och när jag hörde ljudet av hans ord, föll jag i en djup sömn med mitt ansikte mot marken. Daniel 10:4–9.

Vid slutet av de tjugoen sorgedagarna, vilka i de sista dagarna sammanfaller med de tre och en halv dagarna då de två vittnena ligger döda på gatan, fick Daniel plötsligt se Kristi gestalt, och Hans gestalt är ”såsom blixstens anblick (mareh)”. Den händelsen, vid slutet av de tre och en halv dagarna i Uppenbarelsebokens elfte kapitel, åstadkommer en åtskillnad, ty ”de män som var med” Daniel fick ”icke [se] synen (marah); men stor förskräckelse föll över dem, så att de flydde och gömde sig. Därför” blev Daniel ”lämnad ensam”, men ”de män som var med mig fick [se] icke synen (marah); men stor förskräckelse föll över dem, så att de flydde och gömde sig”.

Den syn som Daniel såg medan han var ensam var den feminina, kausativa syn som förvandlade Daniel till synens avbild. Förvandlingen fullbordades genom att Daniels mänskliga kraft togs ifrån honom och hans fägring förvandlades till fördärv.

”Själva det kött i vilket själen har sitt tabernakel och genom vilket den verkar tillhör Herren. Vi har ingen rätt att försumma någon del av den levande mekanismen. Varje del av den levande organismen tillhör Herren. Kunskapen om vår egen fysiska organism bör lära oss att varje lem skall tjäna Gud såsom ett rättfärdighetens redskap.

”Ingen annan än Gud kan kuva människohjärtats högmod. Vi kan inte frälsa oss själva. Vi kan inte pånyttföda oss själva. I de himmelska salarna skall ingen sång sjungas: Mig, som älskade mig själv och tvättade mig själv, friköpte mig själv, mig vare ära och heder, välsignelse och pris. Men detta är grundtonen i den sång som sjungs av många här i världen. De vet inte vad det innebär att vara ödmjuk och saktmodig i hjärtat; och de har inte för avsikt att få veta det, om de kan undvika det. Hela evangeliet är inneslutet i att lära av Kristus, hans saktmod och ödmjukhet.”

”Vad är rättfärdiggörelse genom tro? Det är Guds verk att lägga människans ära i stoftet och att göra för människan det som det inte står i hennes makt att göra för sig själv.” Testimonies to Ministers, 456.

Erfarenheten av rättfärdiggörelse genom tro är Guds verk i att lägga människans härlighet i stoftet. Den syn som männen som var med Daniel drevs att fly för var den ”kausativa” feminina synen av Kristi framträdande, och omedelbart efter att Daniels självrättfärdighet hade lagts i stoftet, gavs de tre änglalika beröringarna som slutligen gav Daniel kraft att bära fram budskapet.

År 1888 steg den mäktige ängeln ned med budskapet om rättfärdiggörelse genom tro, såsom det framlades av äldste Jones och Waggoner. Just denne samme ängel steg åter ned den 11 september 2001 med exakt samma budskap om rättfärdiggörelse genom tro. Detta markerade början på beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Vid avslutningen av beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen upprepas budskapet från början, ty Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak.

Den 11 augusti 1840 steg just denne samme ängel ner och påbörjade de tre steg som fullbordades från 1840 till 1844. Dessa tre steg började med den första ängels utrustande med kraft den 11 augusti 1840, den andra ängels ankomst den 19 april 1844 och den tredje ängels ankomst den 22 oktober 1844. Denna historia förebildade nedstigandet av den första av tre änglar den 11 september 2001, vilket följdes av den andra ängeln vid besvikelsen den 18 juli 2020, och detta avslutas med den tredje ängels ankomst vid den snart kommande söndagslagen.

Vid slutet av denna historia, när Mikael stiger ned för att uppväcka Mose och Elia efter de tre och en halv dagarna av död på gatorna, såsom det framställs i Uppenbarelsboken kapitel elva och såsom det också framställs genom Daniels tjugoen dagars sorg, stiger Kristus åter ned. Han framlägger först synen av sin härlighet, den syn som lägger människans härlighet i stoftet och åstadkommer en åtskillnad. När Daniel väl är i stoftet, och efter att Daniel har blivit förvandlad genom att betrakta den ”orsakande” feminina synen, blir han rörd av Gabriel den första gången och ställd på sina darrande fötter.

Därefter stiger ärkeängeln Mikael ned för att ”uppväcka Mose” och rör vid Daniel för andra gången, varpå han blir kraftlös därför att han överväldigas av verkligheten i att han faktiskt talade med sin Herre. Sedan kommer Gabriel och rör vid honom för tredje gången och styrker honom för uppgiften att vara baneret i den snart kommande söndagslagen. De tre beröringarna är symboler för de tre änglarna i Uppenbarelsboken fjorton, även om de äger rum på en enda dag.

Den förste ängels erfarenhet omfattar Kristi framträdande såsom blixten, den ”kausativa” synen som skiljer åt, och den första beröringen som reser Daniel upp ur stoftet av hans mänskliga härlighet. Den förste ängeln innefattar alla tre steg som ingår i den första, ty den representerar det första budskapet. Det är inte en tillfällighet att den första beröringen är nedtecknad i verserna NIO till ELVA.

Men jag hörde ljudet av hans ord; och när jag hörde ljudet av hans ord, föll jag i djup sömn med mitt ansikte mot marken. Och se, en hand rörde vid mig och hjälpte mig upp på mina knän och på mina händers handflator. Och han sade till mig: O Daniel, du högt älskade man, förstå de ord som jag talar till dig, och stå upprätt; ty till dig är jag nu sänd. Och när han hade talat detta ord till mig, stod jag där darrande. Daniel 10:9–11.

Erfarenheten av den andra beröringen, som förmedlades av Kristus själv, förvandlar Daniel från att vara oförmögen att tala till att kunna tala med sin Herre. Vid den andra beröringen har Daniel ingen andedräkt, och därför framställs han här vid den punkt som motsvarar Hesekiels första budskap i kapitel trettiosju.

Och när han hade talat sådana ord till mig, vände jag mitt ansikte mot marken, och jag blev stum. Och se, en som liknade människors söner rörde vid mina läppar; då öppnade jag min mun och talade och sade till honom som stod framför mig: O min herre, genom synen har min sorg kommit över mig, och jag har inte behållit någon kraft. Ty hur skulle denne min herres tjänare kunna tala med denne min herre? Ty vad mig angår, försvann genast all kraft ur mig, och ingen andedräkt blev kvar i mig. Daniel 10:15–17.

I Hesekiels andra budskap skall ett budskap från de fyra vindarna blåsas över benen, så att de kan få liv och resa sig som en mäktig här. Denna härs utrustande med kraft representeras av den tredje beröringen.

Då kom åter en, som till utseendet var lik en människa, och rörde vid mig och styrkte mig. Och han sade: O du högt älskade man, frukta inte; frid vare med dig, var stark, ja, var stark. Och när han hade talat till mig, blev jag stärkt och sade: Må min herre tala, ty du har styrkt mig. Då sade han: Vet du varför jag har kommit till dig? Och nu skall jag vända tillbaka för att kämpa mot Persiens furste; och när jag har dragit bort, se, då skall Greklands furste komma. Men jag vill visa dig det som är upptecknat i sanningens skrift; och ingen står mig bi i dessa ting utom Mikael, er furste. Också jag stod upp för att bistå och styrka honom under modern Darejaves första regeringsår. Och nu skall jag förkunna sanningen för dig. Se, ännu skall tre kungar uppstå i Persien; och den fjärde skall vara långt rikare än dem alla, och genom sin makt, genom sina rikedomar, skall han resa upp alla mot Greklands rike. Daniel 10:18–11:2.

Budskapet som ger de två vittnena liv i Hesekiels trettiosjunde kapitel är islams budskap om det tredje ve, men rad på rad är det budskap som Gabriel identifierar i framställningen av hur Mikael reser Moses upp och tar honom upp till himlen såsom ett baner, budskapet från Förenta staternas siste president. Det är budskapet från den sjätte presidenten (det republikanska hornet), som blev dödad år 2020, liksom det sanna protestantiska hornet hade blivit. I Daniels framställning ledde uppståndelsen från sorgedagarna för det sanna protestantiska hornet vidare till identifieringen av det republikanska hornets uppståndelse.

Sju gånger i Daniels tionde kapitel används ordet ”vision” eller ”uppenbarelsegestalt”. Dessa sju hänvisningar betecknas med samma hebreiska ord, med det undantaget att ordet tre av dessa gånger står i femininum och de andra fyra gångerna i maskulinum. Då sju är fullkomlighetens tal, och kombinationen tre och fyra som blir sju är ett grundläggande kännetecken för Uppenbarelsesboken, där de sista tre av de sju församlingarna, och de sista tre av de sju sigillen, och de sista tre av de sju basunerna särskilt skiljs ut från de första fyra.

Daniels bok och Uppenbarelsesboken är samma bok, och i denna mening är Daniel och Johannes samma symbol för den sista tiden. Synen av Kristus i kapitel tio är synen av Kristus i Uppenbarelsesboken, kapitel ett.

I Uppenbarelsesbokens första kapitel hör Johannes en röst bakom sig och vänder sig om för att se den som talar.

Jag var i Anden på Herrens dag och hörde bakom mig en stark röst, såsom av en basun, som sade: Jag är Alfa och Omega, den förste och den siste; och: Vad du ser, skriv det i en bok och sänd den till de sju församlingarna i Asien: till Efesus och Smyrna och Pergamon och Tyatira och Sardes och Filadelfia och Laodicea. Uppenbarelsesboken 1:10, 11.

Vare sig det gäller de tre beröringarna i Daniel kapitel tio, eller samma syn i Uppenbarelsesbokens första kapitel, eller de två budskapen i Hesekiel kapitel trettiosju, eller att Jesaja blev rörd vid med ett glödande kol från altaret, så identifierar erfarenheten utrustandet med kraft för det sista varningsbudskapet, och detta budskap börjar vid de två vittnenas uppståndelse i juli 2023. Daniel,

Johannes, Hesekiel och Jesaja representerar alla en budbärare som hör ”rösten” från de ”gamla stigarna” bakom sig, vilken frågar: ”vem skall jag sända?” När denne budbärare svarar: ”här är jag, sänd mig”, blir han styrkt och höjer sin röst såsom en som ropar i öknen. ”Den som har öron, han höre vad Anden säger till församlingarna.”

Vi kommer att fortsätta denna studie i vår nästa artikel.

”Vid det tillfälle som nyss har beskrivits meddelade ängeln Gabriel Daniel all den undervisning som han då kunde ta emot. Några år senare önskade dock profeten få veta mer om sådant som ännu inte helt hade förklarats, och han tog åter itu med att söka ljus och vishet från Gud. ’På den tiden sörjde jag, Daniel, i tre hela veckor. Jag åt inget välsmakande bröd, och varken kött eller vin kom i min mun, inte heller smorde jag mig alls.... Sedan lyfte jag mina ögon och såg, och se, där var en man klädd i linne, och hans höfter var omgjordade med guld från Ufas. Hans kropp var som krysolit, hans ansikte liknade blixten, hans ögon var som eldslågor, hans armar och hans fötter hade färgen av blankpolerad koppar, och ljudet av hans ord var som ljudet av en stor folkmassa’ (Daniel 10:2–6).”

”Denna beskrivning liknar den som gavs Johannes när Kristus uppenbarades för honom på ön Patmos. Ingen mindre än Guds Son visade sig för Daniel. Vår Herre kommer tillsammans med en annan himmelsk budbärare för att undervisa Daniel om vad som skulle äga rum i de sista dagarna.

”De stora sanningar som världens Återlösare har uppenbarat är till för dem som söker sanningen såsom efter dolda skatter. Daniel var en åldrad man. Hans liv hade förflutit mitt bland lockelserna vid ett hedniskt hov, hans sinne betungat av angelägenheterna i ett stort imperium. Ändå vänder han sig bort från allt detta för att ödmjuka sin själ inför Gud och söka kunskap om den Högstes avsikter. Och som svar på hans böner meddelades ljus från de himmelska gårdarna för dem som skulle leva i de yttersta dagarna. Med vilken uppriktighet bör då inte vi söka Gud, så att Han må öppna vårt förstånd till att fatta de sanningar som har förts till oss från himlen.

”Jag, Daniel, såg ensam synen; männen som var med mig såg inte synen, men en stor bävan föll över dem, så att de flydde och gömde sig.... Och ingen kraft blev kvar i mig; min fågring förvandlades inom mig till förgängelse, och jag behöll ingen kraft” (verserna 7, 8). Alla som verkligen är helgade kommer att ha en liknande erfarenhet. Ju klarare deras uppfattning är om Kristi storhet, härlighet och fullkomlighet, desto tydligare kommer de att se sin egen svaghet och ofullkomlighet. De kommer inte att ha någon benägenhet att göra anspråk på en syndfri karaktär; det som hos dem själva har tett sig rätt och skönt kommer, i kontrast till Kristi renhet och härlighet, att framstå endast som ovärdigt och förgängligt. Det är när människor är skilda från Gud, när de har mycket otydliga uppfattningar om Kristus, som de säger: ”Jag är syndfri; jag är helgad.”

”Gabriel visade sig nu för profeten och talade så till honom: ’O Daniel, du högt älskade man, förstå de ord som jag talar till dig, och stå upprätt; ty till dig är jag nu sänd.’ Och när han hade talat dessa ord till mig, stod jag där skälvande. Då sade han till mig: ’Frukta inte, Daniel; ty från den första dag då du vände ditt hjärta till att förstå och ödmjuka dig inför din Gud, blev

dina ord hörda, och jag har kommit för dina ords skull' (verserna 11, 12)."

"Vilken stor ära visas inte Daniel av himlens Majestät! Han tröstar sin darrande tjänare och försäkrar honom att hans bön har blivit heard i himlen. Som svar på denna innerliga bön sändes ängeln Gabriel för att påverka den persiske kungens hjärta. Monarken hade stått emot Guds Andes maningar under de tre veckor då Daniel fastade och bad, men himlens Furste, ärkeängeln Mikael, sändes för att vända den motspänstige kungens hjärta till att vidta någon avgjord åtgärd för att besvara Daniels bön."

"Och när han talade sådana ord till mig, vände jag mitt ansikte mot marken, och jag blev stum. Och se, en som liknade människosönerna rörde vid mina läppar.... Och sade: O du högt älskade man, frukta inte; frid vare med dig, var stark, ja, var stark. Och när han hade talat till mig, blev jag styrkt och sade: Min Herre må tala; ty du har styrkt mig" (verserna 15–19). Så stor var den gudomliga härlighet som uppenbarades för Daniel att han inte kunde uthärda åsynen. Då besløjade himlens sändebud glansen i sin närvaro och visade sig för profeten som "en som liknade människosönerna" (vers 16). Genom sin gudomliga kraft styrkte han denne man av integritet och tro att höra det budskap som sändes till honom från Gud.

"Daniel var en hängiven tjänare åt den Högste. Hans långa liv var fyllt av ädla tjänstegärningar för sin Mästare. Hans rena karaktär och orubbliga trohet överträffas endast av hans ödmjukhet i hjärtat och hans ånger inför Gud. Vi upprepar: Daniels liv är en inspirerad illustration av sann helgelse." Sanctified Life, 49–52.